

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Hargitai Emil ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek az SBGK Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Borbás Máté ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 7. napján kelt, 3.P..../2013/32. számú ítélete ellen a felperes 33. és az alperes 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 522.500 (Ötszázhuszonkétezer-ötszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperes, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.531.250 forintot és annak 2006. november 1. napjától a kifizetés napjáig számított minden naptári félév teljes idejére járó, az érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű törvényes késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 4.000.000 forint perköltséget.

A tényállásban rögzítette, hogy a felperes volt a jogosultja az időközben megsemmisített „Mobil mérőberendezés propán-bután gáztartályok nyomáspróbájához és akusztikus emissziós vizsgálatához” című használati mintaoltalomnak, melyre vonatkozóan 2007. május 24. napján bitorlás megállapítása iránti keresetet terjesztett elő az alperes ellen. A perben kérelmére az elsőfokú bíróság ideiglenes intézkedéssel eltiltotta az alperest a mintaoltalom használatától, elrendelte a H..., illetve K... forgalmi rendszámú gépjárművek lefoglalását, továbbá kötelezte az alperest a K... és K... forgalmi rendszámú gépjárművek beüzemelésének abbahagyására. A per tárgyalása a megsemmisítési eljárásra tekintettel többször felfüggesztésre került, a folytatódást követően a felperesi elállásra tekintettel a per a bitorlás vonatkozásában megszűnt és az ideiglenes intézkedést elrendelő végzést az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezte.

Ismertette, hogy a felek jogelődei között a mintához hasonló mérőberendezéssel felszerelt gépjárművek bérletére 2002-ben szerződés jött létre, amit 2004-ben módosítottak. Ennek alapján az alperesi jogelőd használta a J..., az I... és az I... forgalmi rendszámú mérőkocsikat. A 297/2005. (XII. 23.) Korm. rendelet 1. § (1) és (3) bekezdései szerint 2006. január 1. napjával az alperes jogutódként átvette a megszüntetett M... M... B... H... hatósági feladatkörét, illetve jogosítványait és a

mérőkocsikkal kapcsolatos vállalkozási szerződések tekintetében is a jogelőd helyébe lépett. A bérleti szerződés az alperes felmondása folytán 2007. március 31-ei hatállyal megszűnt.

A felperes többször módosított keresetében elsődlegesen jogszabálysértésre hivatkozva kérte az alperest kötelezni a 2006. január 1. és 2007. december 31. közötti időszakra az általa bérelt három darab mérőjármű által realizált 322.663.500 forint kártérítés és középarányosan számított késedelmi kamata, továbbá az alperes négy darab saját tulajdonú járműve által ugyanezen időszakra realizált további 372.855.600 forint kártérítés és az előzőek szerinti kamata megfizetésére. Másodlagosan szerződésszegés miatt a 2006. január 1. és 2007. március 31. közötti időszakra 186.427.800 forint kártérítést, a 2007. április 1. és 2007. december 31. közötti időszakra pedig jogszabálysértés miatt 186.427.800 forint kártérítést és az előzőek szerint számított kamatot is kért. Az alperes ellenkérelme a kereset teljes elutasítására irányult, a jogalapot és az összecszerűséget egyaránt vitatta.

Az elsőfokú bíróság - utalva a Ptk. 318., 339. és 301. §-ainak (1) bekezdésére - a keresetet kis részben alaposnak találta. A felperes perbeli legitimációját a jogelődjével kötött megállapodással igazoltnak találta. Megállapította, hogy a J..., az I... és az I... forgalmi rendszámú mérőautókat a bérleti szerződés alapján az alperes jogszerűen használta. A 2005. december 29-ei, a bérleti szerződés pontosítására vonatkozó Emlékeztető iratot (10/F/1) a szerződés módosításának tekintette.

Az elsődleges kereseti kérelmet teljes egészében elutasította, mivel a jogellenes magatartás nem nyert igazolást. Az alperes hatósági funkciója és az általa végzett mérési tevékenység esetleges összeférhetetlenségét a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatásokról szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) hatályban volt 43. § (7) bekezdéséből nem látta levezethetőnek. E rendelkezés értelmében saját ügynek az az ügy minősül, amiben a hatóságnak ügyféli jogállása van. Érvei szerint a mérések elvégzésénél a hatóság nem lehet ügyfél, mivel az ellenőrzés a megrendelő cégeknél folyt, így ők minősülnek ügyfélnek. Emellett az adott időszakban senki nem kifogásolta az összeférhetetlenséget. A 297/2005. (XII. 23.) Korm. rendelet a jogelődtől átvett feladatköröket és a jogutódlást tisztázta, e körben közvetlen jogsértés nem merülhetett fel. Az államháztartásról szóló 1999. évi XXXVIII. törvény (Áht.) 88. § (3) bekezdés szerinti alperesi alapító okirat kizárta ugyan a vállalkozási tevékenységet, viszont az 5. pont a műszaki szakértői és vizsgálati tevékenység polgári jogviszony keretében, díjazás ellenében való végzését megengedte. Az alapító okirat ellentmondása felvetheti az összeférhetetlenség kérdését, de ezen esetleges jogsértés és a felperes által állított elmaradt haszon között nem állapítható meg olyan közvetlen okozati összefüggés, ami a kárfelelősséget megalapozhatná. Önmagában az sem alapozza meg a kár felmerülését, hogy a felperes nem tudott a M... Nyrt. és a P... Zrt. piacára jutni. A felperes pozíció szerzését kétségesse teszi az is, hogy később az alperestől átvett személyzettel tudta ellátni a mérési feladatokat. Az alperes a mérést a tőle bérelt berendezésekkel folytatta, ami azt is kérdésessé teszi, hogy feltétlenül vállalkozói pozícióba kívánt-e kerülni a felperes. Pusztán az a tény, hogy a felperes az alperes miatt nem tudott méréseket vállalni, nem áll közvetlen összefüggésben a hatósági összeférhetetlenséggel. Kizártnak értékelhető az olyan kár is, aminek megvalósításához a felperes maga biztosított eszközöket.

A törvényszék a másodlagos kérelemből a szerződésszegésre alapított kártérítést látta kis részben megítélhetőnek, a szerződésen kívül okozott kártérítésre vonatkozó kérelmet a jogellenes magatartás és az okozati összefüggés hiánya miatt elutasította. A felek között vitás volt a 2005. december 29-ei szerződésmódosítás létrejötte. A felperes a szerződés részévé kívánta tenni azt, hogy az alperes nem épít és nem építtet a bérbe adott mérőautókhoz hasonló berendezést. Mivel az Emlékeztetőt az alperes főigazgatója és igazgatója is aláírta a felperes abban a feltevésben volt, hogy azt a másik fél

elfogadta. Az Áht. 2005-ben hatályos 98. § (1) bekezdésében előírtaknak az Emlékeztető megfelelt, mert írásban történt és bizonyos magatartástól való tartózkodásról szóló kiadási előirányzatot nem terhelő módon, így alakilag nem tekinthető érvénytelennek. A megbeszélésen tanúként jelen volt alperesi kapcsolattartó, P... C... vallomása alapján az alperesnek tudomása volt a kizárólagos használat mibenlétéről. A felperes jelezte, hogy használati mintaoltalmat igényel és a kizárólagos jogot az alperes kapja meg. Emellett az Emlékeztetőben foglaltak rögzítését az alperes szorgalmazta, így nem lehetett szó a korábbi szerződés ismételteséről.

A felperes a H... rendszámú gépkocsira 2006. január 1. napjától kérte megítélni a kártérítést, de ez a jármű az ADR vizsgálati jegyzőkönyv szerint már 2005. január 26. napján rendelkezett a mérőberendezéssel, vagyis a felszerelés az Emlékeztető aláírása előtt történt, így erre a módosítás nem vonatkozhatott. A K... rendszámú autót az alperes 2005. december 7. napján vásárolta, azonban az ADR vizsgálat csak 2006. április 20-án történt. A gépkocsik utólagos átépítését alátámasztja a csatolt feljegyzés és ajánlatkérés, amelyek szerint az átalakítás kb. két hónapot vett igénybe. Az ajánlatkérésből az is kiderül, hogy az a felszerelésre és az ADR vizsgára történő előkészítésre vonatkozik. Mivel a terepjárót már a szerződésmódosítás után tették a mérésre alkalmassá, ezért a szerződés megállapítható. Ennek okán a törvényszék az utóbbi jármű esetében megállapította a szerződésszegést a 2006. május 1. és 2007. március 31. közötti időszakra, azaz a bérleti szerződés fennállásáig. Az összecszerűség kérdésében egyetértett az alperessel abban, hogy azt nem lehet a feltételezett bevételhez igazítani, mert a kártérítéssel olyan helyzetet kell teremteni, mintha a szerződésszegés be sem következett volna, ami akkor állhatott volna elő, ha az alperes nem épít saját mérőkocsit, hanem a felperestől bérel. Így elmaradt haszonként egy mérőautó után járó bérleti díj vehető figyelembe, ami a szerződés szerint bruttó 593.750 forint/hó volt. Az érintett időszak 11 hónapot tett ki, így az alperes 6.531.250 forint kártérítést és ennek középátlagos időtől kezdődő, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint számított késedelmi kamatát köteles a felperesnek megfizetni. Az ezt meghaladó felperesi követelés elutasításra került.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes elsődlegesen akként kérte az ítélet megváltoztatását, hogy a bíróság teljes egészében ítélje meg az elsődleges keresetben a három darab bérelt és a négy darab saját tulajdonú mérőautó használata alapján okozott összesen 695.519.100 forint kártérítést és kamatát, másodlagosan az ítélet részbeni megváltoztatásával arra kérte kötelezni az alperest, hogy szerződésszegés, illetve jogszabályok megsértése miatt összesen 372.855.600 forint kártérítést és kamatait fizesse meg. Amennyiben a jogalapot az ítélet fennállónak találná, de az összeg vonatkozásában további bizonyítást látna szükségesnek, úgy harmadlagosan az ítélet megváltoztatását és alperes kártérítő felelősségének közbenső ítélettel való megállapítását kérte. Ellenkérelme az ítélet alperesi fellebbezéssel támadott részének a helybenhagyására irányult.

Fenntartotta, hogy az alperes magatartása jogellenes volt, eljárása megszegte a 297/2005. (XII. 23.) és a 260/2006. (XII. 20.) Korm. rendelet, illetve a 63/2004. (IV. 27.) GKM rendelet szabályait, amelyek alapján közigazgatási hatóságként kizárólagosan, országos hatáskörrel műszaki-biztonsági, ellenőrzési és piacfelügyeleti hatósági jogkört gyakorolt, illetve mérésügyi hatósági feladatokat feladatokat látott el. Az alperes a Ket. 12. § (1)-(3) bekezdéséből következően is közigazgatási hatóságnak minősül, ezért jogellenes volt az a magatartása, amikor a hatáskörébe tartozó hatósági ügyekben a Ptk. szerint, polgári jogi jogviszonyok, tehát vállalkozási szerződések alapján, piaci feltételekkel járt el a felügyelete alá tartozó piaci szereplőkkel szemben. Mérésügyi hatóságként az alperes nem mérhette volna időszakosan a M... és a P... tartályait azért sem, mivel műszaki-biztonsági felügyeletet ellátó hatóságként saját mérési tevékenységét ellenőrizte. Ez összeférhetetlen a Ket. 43. § (7) bekezdésével is, az ebből realizált vállalkozói díj nem egyeztethető

össze az alperes ügyféli jogállásával sem. Eljárása kizártságot szemléletesen tanúsítják a csatolt ADR engedélyek is, amit maga adott ki saját magának. Nem tartotta be az alperes az Alapító Okirata 12. pontját, az 5. pont kapcsán pedig azt hangsúlyozta, hogy a hatóság csak az alaptevékenységet nem akadályozó módon végezhetett egyéb tevékenységet megbízás alapján. A 63/2005. (VII. 29.) GKM rendelet 1. §-a és 2. § (1) bekezdése értelmében az alaptevékenységbe a jogszabályokban meghatározott feladat- és hatáskörök tartoznak, annak ellátásánál az alperes az 1. számú mellékletben elsorolt munkakörökben, meghatározott végzettségű és szakmai gyakorlattal rendelkező személyeket alkalmazhatja. Az alperes alaptevékenységébe tartozik a nyomástartó berendezéseket felügyelete, ez nem végezhető polgári jogi jogviszony keretében, vállalkozói díj ellenében. Így jogszabálysértően jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy jogellenes alperesi magatartás nem állapítható meg, ezért az elsődleges kereseti kérelemnek, ennek hiányában a másodlagos kérelemnek a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján helye van.

Hivatkozott rá, hogy az alperes a mérési tevékenységet monopolhelyzetben végezte és számára a felperesi jogelőd az Emlékeztetőben kizárólagosságot biztosított. Ezt az indokolta, hogy a M... és a P... részére végzett mérést csak azokkal a mérőautókkal lehetett végezni, amelyek közül hármat a felperestől bérelt az alperes, a további négy pedig a sajátja volt, utóbbiakkal azonban nem folytathatott volna ilyen tevékenységet. Igazolást nyert, hogy a speciális járművek ADR engedélyét kizárólag az alperes adhatta ki, így a saját járművek esetében ezt saját magának engedélyezte, ez jogellenes és összeférhetetlen volt. Az alperesnek jogutódlása napján fel kellett volna mondania a fennálló vállalkozási és bérleti szerződéseit, mert ezen tevékenysége a hatósági feladat- és hatáskörök megszerzésével összeférhetetlenné és kizárttá vált. Ha az alperes ezt megtette volna, és a bérelt járműveket visszaadta volna, úgy a felperesi jogelőd a méréseket már 2006. január 1-jétől végezhetné volna. Így a felperes csak 2008. január 1-jétől kezdhette meg a mérési tevékenységet a visszaszolgáltatott járművekkel és a méréseket addig is ellátó mérnökök közreműködésével. Ezért az alperesnél a fenti időtartamban realizált nyereség, mint elmaradt haszon a felperest illeti kártérítés címén. Az összeget a felperes a csatolt két vállalkozási szerződésből megállapítható árbevétel és az elszámolható költségek különbözetében határozta meg. Másodlagos fellebbezési kérelmét a jogszabálysértés tekintetében az elsődleges kérelemmel azonos indokok szerint tartotta fenn. A szerződésszegés körében pedig a kártérítési összeget kérte 186.427.800 forintba felemelni a 2015. december 28-ai beadványban részletezett számításnak megfelelően, mert annak nem a bérleti díjhoz, hanem az alperes által realizált nyereséghez kell igazodnia.

Az alperes fellebbezése az ítélet részbeni megváltoztatására és a kereset teljes elutasítására irányult, ellenkérelmében az ítéletet a felperesi fellebbezéssel érintett részében kérte helybenhagyni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az Emlékeztető módosította a felek közötti bérleti szerződéseket. Az alperes közigazgatási szerv, így a jogszerű szerződéskötés és szerződésmódosítás minden esetben az őt képviselő személyek aláírásával, írásbeli jognyilatkozattal történhet, amit alátámasztanak az A/1-A/5 alatt csatolt iratok, különösen a szerződésmódosítások. Az Emlékeztető a hivatalos eljárásnak nem felelt meg, mert nem folytatták le a szükséges előkészítési és jóváhagyási folyamatokat a hivatali eljárásrend szerint. Emellett a szerződéseket külön dokumentumban kellett volna módosítani. A vitatott dokumentum formai és szövegezésbeli szempontból egyaránt kétséges. Ténylegesen egy szóbeli egyeztetésről készült informális feljegyzés, ami az elhangzott témákat foglalja össze röviden, vázlatosan, de semmilyen módon nem utalt a résztvevők szerződésmódosítási szándékára, nem tettek kötelező vállalásokat, nem állítottak új feltételeket. Továbbá az Áht. 98. § (2) bekezdése értelmében csak az minősülhet kötelezettségvállalásnak, ha azt a gazdasági vezető ellenjegyzzi, mint ahogy történt ez a szerződés és a módosítások esetében. Mivel az alperes részéről gazdasági ellenjegyzés az Emlékeztetőn nem

szerepel, így az nem tekinthető érvényes kötelezettségvállalásnak. Tartalmi szempontból sem lehet szó szerződésmódosításról, mert a dokumentum nem módosítja a bérleti szerződések bérleti díjra vonatkozó 3. pontját tekintettel arra, hogy a felsorolt tételek már az eredeti szerződésekben is rögzítve voltak. Az 1. pont ugyanis részletesen felsorolja, hogy mely berendezések használatára vonatkozik a szerződés és ugyanezen pontok találhatók meg az Emlékeztetőben is. Valójában a vitatott dokumentumban a felek a jövőbeli terveket, célokat rögzítették. Hangsúlyozta, hogy a bérleti szerződésekben, a hozzájuk kapcsolódó iratokban, illetve a felek által tett nyilatkozatokban nincs arra utalás, hogy a felperesi jogelőd kizárólagos hasznosítási jogot engedett volna az alperesnek. Ugyanakkor az iparjogvédelmi jogok hasznosítása során a kizárólagos jog biztosítása olyan lényeges szerződési feltétel, amit a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény 28. § (4) bekezdése alapján kifejezetten ki kell kötni, de a felek érdekei is ezt kívánják meg. Azzal is érvelt, hogy az alperes kizárólagosságot nem igényelt a felperestől, így a hivatkozott feltétel nem válhatott a bérleti szerződések részévé és az alperes szerződésszegést nem követhetett el. Egyebekben a kizárólagos hasznosítási jog biztosítása a minta jogosultja számára jelent kötelezettséget, mivel másnak arra nem adhat hasznosítási jogosultságot, tehát a kizárólagos hasznosítási jogból nem következik az a kötelezettség az alperes számára, hogy más műszaki megoldást nem alkalmazhat, ami szintén kizárja a szerződésszegést.

A K... forgalmi rendszámú mérőautó kapcsán előadta, hogy nem volt olyan előírás, amit megszeghetett volna, hiszen az Emlékeztető nem szerződésmódosítás. Nem igazolt, hogy a jármű 2005. december 29-e után lett a mérőberendezéssel felszerelve. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott ítéletében az F/5-6 alatti iratokra, mert azok nem erre a járműre vonatkoznak. Pusztán az volt bizonyított, hogy az alperes az autót 2005. december 7-én szerezte be. Amennyiben az Emlékeztető szerződésmódosításnak minősül sem bizonyított, hogy az alperes megszegte az abban foglaltakat, mivel a felperes nem tudta kellőképpen alátámasztani és hitelt érdemlően bizonyítani, hogy a mérőberendezés-ráépítésre a módosítást követően került sor. Feltéve, hogy a kérdéses irat a szerződések részévé vált, akkor is legfeljebb egy feltételes rendelkezésként értelmezhető, ami szerint a kizárólagos használati jog azzal illeti meg az alperest, hogy nem épít és nem építtet ilyen berendezést. Ezért, ha ezt az alperes mégis megteszi, akkor egyetlen jogkövetkezményként a kizárólagosság jogának elvesztése merülhet fel, de ezen kívül szerződésszegés alapján vele szemben más igény nem érvényesíthető, vagyis a használati joga megmaradt volna.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, abból a bizonyítékok helyes értékelésével, okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes jogszabálysértésre alapított keresete nem foghatott helyt, az alperes kártérítő felelőssége kizárólag a K... forgalmi rendszámú mérőautóval kapcsolatosan állapítható meg és a kártérítés összegét is helyesen határozta meg a felek közötti bérleti szerződésben kikötött díjtétel alkalmazásával. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, ezért nem látott indokot egyik fellebbezés alapján sem az ítélet megváltoztatására az alábbiak szerint.

A felperes elsődleges és részben másodlagos kereseti kérelmében is a kártérítés jogalapjául arra hivatkozott, hogy az alperes a hatósági és feladatkörével összeegyeztethetetlen módon járt el, amikor többek között a saját maga által elvégzett mérési tevékenységet maga felügyelte, illetve vállalkozási szerződés, tehát polgári jogviszony keretében, díjfizetés ellenében, piaci keretek között végzett méréseket a M... és a P... társaságok részére. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a felhívott jogszabályokból nem vezethető le az állított jogellenesség. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a jelen perben nem azt kellett vizsgálni, hogy általánosságban az alperes a

hatósági eljárása, tevékenysége során betartotta-e a különböző szintű, irányadó ágazati anyagi és eljárási jogszabályokat, illetve a Ket. rendelkezéseit, mert ez közigazgatási pernek lehet tárgya. Így ha történt is jogellenesség a felperes részéről kifogásolt magatartások esetében, akkor annak nem a jelen polgári perben lehet levonni a konzekvenciáját. Nem merült fel arra adat, hogy a felperes a szerződéses jogviszony fennállása alatt sérelmezte vagy hatósági felügyeleti szerv felé jelezte volna, hogy a tőle bérelt és a vizsgálatra alkalmassá tett járművekkel az alperes harmadik személyek részére, vállalkozási szerződés alapján, piaci alapon mérési szolgáltatást nyújt. A felek közötti szerződéses kapcsolat ugyanakkor egyértelművé teszi, hogy az adott jogszabályi környezetben a felperes érdekében is állt, hogy az alperes a mérőautókat használja és legalább a neki járó bérleti díjat kitermelje. A fenti logika mentén lényegében közömbös, hogy az alperesi tevékenység ellentétes volt-e az Alapító Okirattal, de még ez sem volt megállapítható, mert az alperes helyesen hivatkozott rá, hogy annak 5. pont (4)-(6) bekezdései lehetővé tették, hogy polgári jogi szerződés alapján műszaki vizsgálatai jellegű tevékenységet lásson el, továbbá nem hatósági feladat- és hatáskörében járt el, mely utóbbi körülmény súlytalanná teszi az ügyféli jogállással, illetve a Ket-be ütközéssel kapcsolatosan kifejtett egyéb felperesi érveket. De ezen a címen a kárkövetelést az is kizárta, hogy az alperes a felmondásig szerződéses jogviszonyban állt a felperessel, tehát az engedélyével hasznosította a mérőberendezéseket, ami után rendszeresen díjat fizetett. Egyebekben az ítélet táblája visszautal az ítélet helyes megállapításaira. Mindezeket mérlegelve jogellenes magatartás és okozati összefüggés hiányában az elsődleges keresetet helyesen utasította el az elsőfokú bíróság.

A szerződésszegés kapcsán is osztotta a törvényszék álláspontját a másodfokú bíróság. A felperes szerint a szerződésszegés abban állt, hogy noha az alperes a kizárólagos használati jog ellenében vállalta, hogy maga nem épít és nem építtet másokkal sem mérőberendezést, mégis megtette azt. Az alperes ezt a vállalat nem ismerte el, mert vitatta, hogy az ennek alapjául szolgáló Emlékeztetőhöz joghatás fűződhet. Formai kifogásként az Áht. 98. § (2) bekezdését hozta fel és hiányolta, hogy a dokumentumon nem szerepel a gazdasági vezető ellenjegyzése, ami pedig a szerződések, illetve a módosítások esetében megtörtént. A hivatkozott A/1-A/5. iratokból azonban ez aggálytalanul nem állapítható meg, mert vagy látható egy szignó az okirat kelte mellett vagy például az A/1. alatti bérleti szerződésen még ilyen sincs. A szignó kiolvashatatlan, nem azonosítható be ezért, hogy az arra jogosulttól, vagyis a gazdasági vezetőtől származik-e, és szöveges utalás nélkül az sem állapítható meg, hogy ellenjegyzés céljából került az okira. Alapítványként érvelt az alperes azzal is, hogy külön iratban kellett volna a szerződéseket módosítani, mert nincs jogszabályi akadálya annak, hogy ezt több szerződést érintően egyidejűleg, ugyanabban a dokumentumban tegyék meg a felek. Az Emlékeztetőből világosan kitűnik, hogy az három darab akusztikus emissziós mérő kocsira vonatkozik, és a felek azt rögzítik benne, hogy melyik nyolc tételből tevődik össze a bérleti díj. A bérleti szerződés 1. pontja a bérbe vett eszközöket sorolja fel négy pontban, míg a 3. pont a szerződés pénzügyi feltételeit tartalmazza, akként hogy meghatározza a havi bérleti díj mértékét, majd felsorolja, hogy az mit nem tartalmaz. Mindebből az az ésszerű következtetés vonható le, hogy a felek az Emlékeztetőben konkretizálták a bérleti díj összetevőit, azaz pontosították a szerződés 3. pontját. Eredménnyel arra sem hivatkozhatott az alperes, hogy a 2005. december 29-ei okirat nem a belső hatósági eljárása szerint született, mert ezen hiányosság következményeit nem háríthatja a másik szerződő félre. A kifejtettek alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 2005. december 29. napján aláírt emlékeztetőt a bérleti szerződés módosításának fogadta el.

Erre tekintettel érdemben kellett vizsgálni, hogy történt-e szerződésszegés az alperes részéről, és így megilleti-e a felperest a Ptk. 318. és 339. §-ai szerint kártérítés. Az Emlékeztető 7. pontja szól arról, hogy a bérleti díj magában foglalja „a kizárólagos használati jog díját azzal a feltétellel, hogy az alperes nem épít és nem építtet másokkal ilyen berendezést”. Az alperes ezzel nem költségkihatással

járó kötelezettségvállalást tett, hanem elfogadta azt a feltételt, hogy nem kerül meg a felperest, tehát változatlanul tőle fogja igénybe venni a berendezést, másként fogalmazva arra kötelezte magát, hogy tartózkodik a mérőautó önálló beszerzéséről. Ebbe ütköző magatartásnak tekinthető, hogy ennek ellenére az általa megvásárolt K... forgalmi rendszámú gépjárművet mégis beszerezte és mérési tevékenység végzésére alkalmassá tette. A csatolt bizonyítékok aggálytalanul bizonyítják, hogy erre a szerződésmódosítás után került sor. Az autó forgalmi engedélye 2005. december 7. napján lett kiállítva, az alperesi igazgató F/2. alatt csatolt feljegyzése rögzíti, hogy a jármű felszerelés nélkül került beszerzésre és ezzel ellentétet a perben sem állított az alperes. Az F/5. jelzés alatti alperesi belső feljegyzés valóban nem a K... forgalmi rendszámú autóra vonatkozik, hanem később beszerzettek, de az egyértelműen kitűnik belőle, hogy a mérőautóvá alakításuk kb. két hónapot vesz igénybe és ezt az időszükségletet az alperes nem cáfolta meg a fellebbezésében sem. Az érintett jármű ADR vizsgálati jegyzőkönyve pedig 2006. április 20-án kelt. A bizonyítékok zárt láncot alkotnak, azokból ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a kérdéses jármű az Emlékeztető után került mérésre alkalmas állapotba, ezzel pedig szerződésszegést valósított meg az alperes, ami megalapozza kártérítő felelősségét. Ennek folytán helyesen határozta meg az eljáró bíróság, hogy a 2006. május 1. és 2007. március 31. közötti időtartamra a felperest megilleti kártérítés, és a felek közötti szerződésre tekintettel azzal is egyetértett a másodfokú bíróság, hogy felperes kára a kikötött bérleti díjjal azonos mértékű, ezért a megítélt 6.531.250 forinton felül további kártérítés nem illeti meg. A kizárólagosság kérdésének a jogvita elbírálásában nem volt ügyszó jelentősége, ezért a másodfokú bíróság abban nem foglalt állást.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A fellebbezések nem vezettek eredményre, de az elutasított kereseti követelés magas összegére tekintettel túlnyomó részben az alperes tekinthető pernyertesnek, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőt ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése szerint mérlegeléssel megállapított, a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységhez igazított munkadíját tartalmazza.

A fellebbezési illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án alapul.

Budapest, 2016. december 6.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző

